

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 5. V Ljubljani, dne 1. maja 1916. XXIV. teč.

Pomlad.

Solnčece mlado se spet je vzbudilo,
sredi neba se blesti,
drobni škrjanček že vriska, že poje,
k žarkemu solncu hiti.

S trate smehljajo se rožice mile,
dvigajo zlate glavé —
cvetna pomlad že veselo prihaja
k nam čez zelene goré.

Srčece tožno, oj vzbudi se, vzbudi,
kliče te cvetno poljé —
srčece, tebi livada se smeje,
trate zaté zelené.

Kaj vzdihovalo boš, srčece drobno —
glej, že vzcvetela je plan —
pusti bridkosti, zapoj in zavriskaj
v solnčni, preradostni dan! . . .

J. S—ič.

Posavske povesti.

V. Pavelca.

ri Marnovih je doma. Od njenega tretjega leta so ji mati vsako leto na cvetno nedeljo prinesli iz mesta novo košarico za pirhe.

Doslej se je to zgodilo že štirikrat.

Letos pa mati tega niso storili.

Pavelca je čakala na svoj dar, a naposled je spoznala: letos ne bo nič.

Par dni je hodila okrog mamice z važnim vprašanjem, a ni ga mogla povedati.

Veliki četrtek pa — bilo je popoldne, ko so šli otroci s klepetci in ragljami proti cerkvi — je stopila Pavelca pred mater in ni se več pomišljala, ali bi rekla, ali ne.

»Mama, ali letos ne bom šla pirhov brat?«

»Prezgodaj vprašaš. Danes je šele četrtek.«

Mati so obešali perilo po vrvi, ki je bila navezana od enega drevesa do drugega. Tudi Pavelčino belo oblačilce z rdečimi rožicami je viselo oprano na vrvi.

Deklica je stopila za materjo in ker se ji je zdelo, da njeno vprašanje ni prezgodno, kvečjemu že bolj pozno, da vsaj ne bi bilo prepozno, je vnovič prašala:

»Zakaj mi letos niste kupili košarice za pirhe?«

»Saj imaš še staro.«

»Nima več ročaja.«

»Samo da ima še dno.«

»Pa taka ni lepa.«

»Kdo bo gledal, s kakšno košarico prideš.«

Pavelca je že vedela, kdo bo gledal. Nje male tovarišice imajo za take reči bistre oči. Poreko: »Ali ciganiš?«

Tako se prašajo otroci, kadar vidijo v nedeljo ali praznik, kaj šele na Veliko noč, da hodi kdo med njimi z raztrgano obleko. Košarica za pirhe sicer ni obleka, vendar pa spada o Veliki noči k prazničnemu krilu tudi praznična pletenka.

Pavelca je to vedela, zatorej je morala še nekaj pristaviti.

»Druge deklice bodo gledale.«

»Katere neki?«

»Krajanova, pa Mocarjeva, pa Rakova, pa...«

Pavelca bi jih še mnogo naštela, pa mati so jo ustavili.

»Kaj te, te so pa Krajanove, Mocarjeve, Rakove, pri nas smo pa Marnovi. Marnovi, ali veš, kaj se to pravi?«

Kaj se to pravi? Pa menda vendar ne, da bi morala Veliko nedeljo z raztrgano košarico po vasi.

»Potem pa ne bom smela mednje.«

»Seveda ne, še bolj prav, da ne greš.«

»Pa smo vedno skup hodile, kadar smo šle pirhe brat.«

»Letos pa boš hodila sama.«

Mati so pomislili, kako siroti ni dobro, če se družijo z bogatimi, zato je še enkrat in odločno rekla:

»Letos, Pavelca, boš hodila sama.«

Oh! pa te besede so tako težko zvenele Pavelci v ušesih. Niti besedice »pirh« mati nočejo omeniti, samo zatrjujejo: letos boš pa sama hodila.

Toliko vprašanj bi bilo še treba rešiti, pa Pavelca je videla, da je sedaj ta pogovor končan, zakaj mati so dali novo naročilo:

»Odnosi škafo v vežo. Pa prej ga izplakni na vodnjaku.«

Pavelca je šla. Hudo ji je bilo.

Namesto da bi za košarico poskrbela, je morala poskrbeti za škafo. Potem je pa prišlo tako-le:

Velikonočno nedeljo je že takoj zjutraj ob treh lepo pritrkavalo kakor vsako leto. Pavelca se je prebudila.

Na okno je nekaj trkalo. Pavelca je dvignila glavo in pogledala proti oknu. V polumraku se je blestelo steklo. Za steklom pa ni bilo videti nobene temne sence, torej ni bilo nikogar. In vendar je nekaj trkalo.

Pavelca je ugibala. Pa ne dolgo. Kmalu se je domislila: Dež.

»Kam hočeš v dežju?« so jo ob desetih dopoldne nevoljno ustavili mati, ko je hčerka silila čez prag.

Pavelca je držala v rokah košarico brez ročaja. »Samo da ima dno,« je danes mislila tudi deklica, ko se je namenila, da pojde po vasi.

»Po pirhe grem.«

»Kam?«

»H Gornikovim.«

»Tja nikakor ne. Ravno včeraj so Gornikova mati rekli: ‚Naše kokoši letos slabo neso‘. Res, tako so dejali Gornikova mati.«

»Pa grem k Potnikovim.«

»Tja tudi ne. Pri Potniku imajo letos begunce. Ti bodo letos pirhovali pri Potniku.«

»Torej grem k Mocarjevim.«

»Tja pa nikakor ne smeš.«

»Zakaj ne?«

Tega pa mati Pavelci niso hoteli povedati. Sami pa so vedeli, da Mocarica rada oponaša vsak najmanjši dar, ki ga da iz rok.

»Kam pa naj grem?«

Pavelci se je zajokalo.

Mati bi najraje rekli: »Nikamor.« Ali ker je dekletce že itak prežaljeno jokalo, zavoljo tega je mati niso hoteli še bolj užaliti. Dejali so torej: »Ne vem, kam.«

Tedaj pa je pričela spet Pavelca misliti, kam bi šla pirhe brat.

»Kaj pa, če bi šla h Krajanovim?«

Mati so se delali, kakor da ne slišijo.

»Pa res!« je ponovilo dekletce, »h Krajanovim grem.«

»Ali se ne bojiš psa? Uh, kako je hud.«

»Saj je privezan.«

»Pa se večkrat odveže.«

Pavelca se je zbala, če bi to pot Krajanov »Grizon«, tako so mu rekali otroci, res bil odvezan.

Dekletce je sedaj vedelo samo še za dve hiši, kamor bi lahko šlo po pirhe.

K Umnikovi botrici in v župnišče.

Pa k Umnikovi botrci danes ne bi šla rada, ker

Umnikova botrca so ji že pred tednom za pirhe poslali novo ruto in nov predpasnik.

»Mama, že vem, kam pojdem. V župnišče.«

»Tja pa res ne.«

»Zakaj ne?«

»Tam jim že vsak pride delat nadlego, ni treba še tebe.«

»Pa gospod so dobri.«

»So. Pa vseeno. Pavelca, raje ne hodi.«

»Ali naj bom kar brez pirhov?«

Deklica je spet zajokala. Svetla solza je pala na belo krilo z rdečimi rožicami.

»Potrpi letos. Drugo leto pa bo drugače.«

Pavelca se je težko pomirila.

Marnova mati so porabili vsak položaj, kjer in kadar so mogli hčerko o čem poučiti.

Prašali so jo: »Ali si videla, kako je bilo letos malo rož pri božjem grobu?«

Pavelca je namignila, da je videla; bilo jih je res malo.

»Poglej, Pavelca,« so nadaljevali mati, tudi Jezus je letos dobil manj rož in sveč kakor druga leta. Pa če je On manj prejel, zakaj bi mi hoteli prejeti več. Ali ni prav, da tudi mi manj prejmemo? Ali ni prav, da potrpiamo, če manj ali če tudi nič ne prejmemo za pirhe? Zakaj bi bili žalostni?«

Mati so Pavelci tako lepo pripovedovali kakor gospod katehet v šoli.

Pavelca se je dala res utolažiti.

Stopila je v hišo. Položila košarico v kot za peč in sedla k oknu in gledala venkaj. V oknu je zagledala rožo. Bila je šele v brstičih.

»Tudi ti bi letos že lahko cvetela pri božjem grobu,« je mislila Pavelca, »pa ni bilo solnca k tebi.« Ali to solnce ni bilo več daleč.

Kancijan.

Kukavica, znanilka, pomladi.

Rezika in Rozika.

Rve sestrici, moji učenki. Rezika je starejša, pa malo lena; Rozika mlajša, pa jako pridna, hudobna pa nobena. Zakaj vam pravzaprav pišem o teh dveh deklicah? Všeč mi je njiju sestriška ljubezen. Tolkokrat sem že videl brate in sestre, ki so bili sovražni med seboj, zavidljivi, prepirljivi . . . Pa vedo, da je to grdo; vedo, da to boli ata in mamo, pa se vseeno pisano gledajo med seboj.

Rezika in Rozika pa nista taki.

Učili smo se za prvo sv. obhajilo. Kako lepo je znala odgovarjati Rozika, mnogo slabše pa Rezika. Ni šlo, pa ni šlo. Da jo malo prisilim k učenju, zato odločim par tednov pred prvim sv. obhajilom, da pojde Rozika k prvemu sv. obhajilu, Rezika pa ne. Kaj je sledilo tej razsodbi, lahko sami uganete: jok, pretresljiv jok.

Jokala je Rezika, pa tudi Rozika. Zakaj neki Rozika? Saj pojde vendar k sv. obhajilu! Kakšna sreča jo čaka! Ali mar zato joka? Ko se jok malo poleže, pa vidim, kako Rozika sestrici skrivaj prigovarja: »Prosi, prosí no gospoda, prosí!«

»A, kaj pa vendar imaš, da ne daš miru!«

»Oh, gospod, prav lepo prosim, naj no gre Rezika k sv. obhajilu.«

»Ostane, kakor sem rekel. Ti pojdeš; Rezika je prelena, naj le doma ostane.«

»Gospod, prav lepo prosim, recite, da pojde še Rezika k prvemu sv. obhajilu. Oh, kako jo bodo doma topli, če ne pojde.«

»Kar je, to je. Sedaj ne morem pre narediti. Ti pojdeš letos; Rezika pa drugo leto, pa je.«

»Gospod, oh ne, ne! Naj pa jaz nikar ne grem, samo da bo Rezika šla. Lepo prosim zanjo, meni se Rezika tako smili.«

Ali naj se ustavljam taki in toliki ljubezni?

»Naj bo. Če mi Rezika obljubi, da bo danes teden dobro znala, kar jo bom vprašal, potem naj le

gre; če pa ne bo znala, pa ne. Ali mi obljubiš, Rezika?»

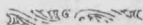
»Obljubi, obljubi,« hiti mesto nje Rozika.

»Obljubim,« dostavi počasi še Rezika.

Obljubo je tudi izpolnila.

Vidite, otroci, kako je ljubila Rozika svojo sestrico! Kaj pa vi? Sklenite tudi vi: Proč z vsakim preprirom, s sovraštvom, z nevoščljivostjo. Kako veseli vas bodo vaši starši! Kako radi vas bodo imeli vaši učitelji in vzgojitelji! Kako vas bo pa ljubil šele dobri Bog v nebesih.

I. E. Bogomil.

Kukavica.

(K sliki.)

Zadišala mi je trava,
pel škrjanček: sej, le sej!
Pa zapela kukavica
izmed polnih cvetnih vej.

Trikrat štiri: kuku! kuku!
dvanajst kratkih mladih let,
dvanajst kratkih let bom živel
in potem zapustil svet.

Na gomili zraste trava,
križ lesen bo stal na njej —
a v grmovju kukavica
bode pela kot poprej.

Radoslav Bevk.

Čujte glas Marijinega zvončka!

5. Pokorščina.

Ali si morda že čital, mili otrok, kaj povedo Zgodbe o Jezusovih otroških letih? Lepo popisujejo njegovo rojstvo, pripovedujejo o sv. Treh kraljih, o dvanajstletnem Jezusu v templju. In potem? Potem kar obmolknejo in pravijo samo: Rastel je v modrosti, starosti in milosti. In bil je pokoren svojim staršem... Zgodbe torej ne vedo drugega o Jezusu kot to, da je bil pokoren. Pokoren! Kdo? Komu? O velika skrivnost! Bog, učlovečeni Sin božji — pokoren ljudem: Mariji, Jožefu... Pokoren tako dolgo! Celih trideset let je Bog sam ubogal in to zato, da je dal zgled tebi! Zato je ubogal, da tudi ti ubogaš!

Pokorščino je Bog sam zapovedal. Pod sinajsko goro je čakalo v strahu in trepetu izraelsko ljudstvo, na gori pa je Bog govoril Mozesu med bliskom in gromom: »Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in ti bo dobro na zemlji!«

Bog sam je torej zapovedal pokorščino staršem in namestnikom staršev, predstojnikom.

Pokorščina do staršev! O kako ljubijo starši svoje otroke! Vse storijo zanje, vse žrtvujejo zanje, zato, da bi se njim, njihovim ljubljencem, dobro godilo. Dobri otroci se zavedajo dobrot, ki jih jim izkazujejo skrbni starši, in zato žele svojim staršem izkazati svojo hvaležnost. Najlepše se pa otroci izkažejo hvaležne, če starše radi ubogajo. Otroci Marijinih vrtcev morajo biti drugim otrokom v tem oziru še posebno v zgled. Ne smejo ubogati staršev le zato, da bi ne bili kaznovani, ne le zato, da bi se prikupili staršem, ampak zato morajo ubogati, ker je to božja volja in torej njihova sveta dolžnost.

Otroci, ki se vzgajajo v Marijinih vrtcih, ne smejo ubogati z nekako nevoljo, z jezo, ne smejo godrnjati proti ukazom svojih staršev; ubogati morajo z veseljem: ukazano takoj in veselo izvršiti. To še ni nikaka čednost, če otroci ubogajo. Pač pa je čednost in velika ter lepa čednost hitra in vesela pokorščina, če otroci iz srca radi in takoj izvrše, kar jim starši zapovedo. Tako morajo ubogati Marijini varovančki!

Glejte, otroci, svojo nebeško Mater! Angel ji je oznanil, da bo postala mati Odrešenikova. Pa ni nič izpraševala, zakaj in kako, ni ugovarjala, ni se prerekala, ponižno je sklonila svojo sveto glavo: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se po tvoji besedi!« — Ljubi moji, vzemite si za zgled svojo Mater! Če vam starši kaj zapovedo, ne poprašujte šele: »Zakaj pa? Zakaj pa naj ravno jaz to storim? Bratec ima bolj čas kot jaz!« Ne, tega ne smete! Bog je zapovedal pokorščino, in vi morate biti resnično pobožni.

Oče in mati nimata obilo časa za vzgojo, nimata časa, da bi poučevala uro za uro svoje otroke, zato so jima v pomoč šole. Učitelji v šolah so namestniki staršev. Tudi namestnikom svojih staršev ste dolžni pokorščino. Bodite tudi v tej zadevi, vi gojenčki v Marijinih vrtcih, vzor drugim otrokom! Hitra in brezpogojna pokorščina tudi predstojnikom!

Glejte, otroci dragi, koliko se morajo truditi vaši učitelji, koliko se učiti, da postanejo to, kar so; koliko let se morajo učiti! In kako se potem z vami trudijo, noč in dan premišlujejo, kaj in kako bi preskrbeli vam časno in večno srečo. — Kako jih boli srce, če vidijo, da se njih učenci ne zmenijo za njih opomine, da jih nočejo ubogati! Vesele in srečne se pa čutijo, če vidijo, kako jih otroci radi ubogajo in kako so jim hvaležni.

Da, ohranite svojim predstojnikom hvaležno srce, in iz vaše hvaležnosti bo izvirala radovoljna in vesela pokorščina.

Ali ste že slišali, otroci moji, kako je Bog kaznoval preroka Jona, ko mu je zapovedal, naj gre oznanjevat pokoro v Ninive, in prerok ni hotel izvršiti božje volje in se je z barko odpeljal v Taršiš. Bog se je razsrdil in je poslal na morje velik vihar. Jona je povedal mornar-

jem, da se Bog srdi nad njim, in mornarji so ga vrgli v morje, pa ga je požrla velika riba. Tri dni je Jona bil v veliki ribi in je delal pokoro. Obljubil je Bogu brez-pogojno pokorščino, in Bog ga je rešil iz strašne ječe.

Iz življenja sv. Frančiška asiškega se nam sporoča lepa zgodbica. Sv. Frančišek je od svojih redovnih bratov zahteval brez-pogojno pokorščino. — Nekoč je neki brat-novinec sadil na vrtu zeljne mladike. Svetnik je pristopil k njemu in mu rekel: »Ej, dragi brat, ti pa ne sadiš zelja prav! V zemljo moraš zagrebsti liste, koreninice morajo pa gledati vun!« Začudeno je pogledal novinec svetnika. Ta zapoved se mu je zdela kar naravnost smešna in ne-spametna. A v svoji veliki pokorščini je sadil mladike tako, kot je zapovedal sv. Frančišek: liste je zagrebel v zemljo, koreninice so pa gledale iz zemlje. Vedel je sicer, da se bodo mladike posušile, a vdal se je zapovedi svet-nikovi. Bog pa je poveličal pokorščino tega ponižnega brata: vse sadike so se prijele in lepo uspevale. Samo-stanski vrt še nikdar ni rodil tako lepega zelja.

Tudi vašo pokorščino, otroci moji, bo Bog poplačal. Saj je obljubil tistim, ki spoštujejo svoje starše, dolgo in srečno življenje na tem svetu, na onem pa večno bla-ženost.

J. S — lič.

Naša Minka.

3. Prvo sveto obhajilo.

Prvo sveto obhajilo — najlepši dan mladosti, najlepši dan celega življenja! Zato se pa dobri otroci radi pripravljajo in s posebno pridnostjo pripravljajo na ta dan.

Ali naj vam povem, da se je naša Minka z vso pridnostjo pripravljala na ta dan? Saj se to za pridno Minko že samo po sebi razume. Za pridno Minko? Ali je bila mar tako pridna, da jo mora »Angelček« posebe pohvaliti? Res, da je bila Minka živa ko živo srebro, ali hudobna pa ni bila. V šoli je bila med prvimi, v cerkvi med najpobožnejšimi. In to je že nekaj!

Pa naj že enkrat povem, kaj se je Minki primerilo na dan prvega svetega obhajila.

»Mama,« tako je pripovedovala Minka, »kako je bilo danes lepo v cerkvi! To so nam lepo zvonili! Ali najlepše je bilo, ko so mi gospod podali Jezusa v sveti hostiji. Samo to mi je bilo hudo, ker se je sveta hostija v ustih prijela neba.«

»Ali si naredila potem tako, kakor so vas v šoli učili? Saj še veš, kaj ne?«

»Vem; naredila pa nisem tako.«

»Ali si mar pozabila?«

»Nisem. Bala sem se, pa nisem tako naredila.«

»Česa si se bala?«

»Bala sem se, da bi dobremu Jezusu kri ne pritekla, če bi ga bila preveč pritisnila s svojim jezikom.«

»Tega se ti ni treba bati, Minka. Pač pa se boj, da s svojim jezikom ne boš storila kakega smrtnega greha. Le smrtni greh rani ljubega Jezusa, da, še več, prepodi ga iz srca.«

»Oh, mama, smrtnega greha pa nikoli ne bom storila!«

* * *

»Da bi ostala naša Minka pač vedno tako dobra!« mi je rekla njena mama, ko mi je povedala, kaj se je Minki primerilo pri svetem obhajilu. Tudi jaz sem bil istih misli in želja.

Sedaj je pa preteklo od tistega časa že več let.

Minka, kako je s teboj! Ali si še tako pridna? Ali je morda padla v tvoje dobro srce slana smrtnega greha? Ali je mar tvoja nekdanj takó lepa duša danes grda kakor grob trohnobe? O, Bog ne daj!

* * *

»Gospod, gospod! Ali me še poznate?«

Tako me nagovori pred kratkim neki mož v vojaški obleki.

»Čakajte no, obleka vas je predelala, pa vendar vas moram poznati. O, kajpada, saj je vaša Minka hodila k meni v šolo, kajpada?«

»Je že res, gospod!«

»Pa pridna je bila vaša Minka, pridna. Kakšna je pa sedaj?«

»To vam pa moram reči, da je naša Minka še zmeraj pridna in dobra. Kako pomaga mami! Kako rada in kako lepo moli! Sedaj je že v Marijini družbi.«

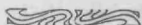
»Prav lepo!«

Otroci, kaj pa vi pravite na to? Ali vam ni všeč naša Minka?

O, kako lepo bo, če bodo tudi vas vaši starši tako pohvalili!

Torej le glejte!

I. E. Bogomil.

Prvi majnik.

(Zgodba, zapisal Jak. Soklič.)

Skrbna mati so stopili po prstih v bolnikovo sobo. Stopili so k oknu in odgrnili temno zaveso. Zlati solnčni žarki so radostno pogledali skozi okno in spluli v sobo in ožarili bolniško postelj.

»Mati — ali je solnce?« je s slabotnim glasom vprašal bolni Cvetko. — Mati so sedli na stol k bolnemu sinku.

»Da, Cvetko, solnce je, solnce! Tako toplo in tako zlato — glej — vabi te: Cvetko, vstani!«

»O, zdaj bom pa kmalu zdrav! Saj ste rekli, da bom zdrav, ko bo zopet sijalo solnce in bo prišel majnik, da bom lahko šel kot lani k šmarnicam v cerkev. — Kdaj pa bo majnik?« — je vprašal mali bolnik.

Materi so zablestele solze v očeh, a prikrili so jih malemu Cvetku: »Dragi — glej, jutri je že prvi majniški dan, jutri se prično šmarnice. Zato je vse tako lepo in solnce tako gorko, da vredno počasti nebeško Kraljico, ki pride juteršnji dan na zemljo iz zlatih nebes.«

Veselo je pogledal mali bolniček mater: »Jutri že! O, zdaj bom pa kmalu zdrav!«

Mati so svojemu sinčku pobožali bleda ličeca in rekli: »Povedala ti bom lepo povest, ker tako rad poslušáš povesti. O prvem majniku.«

Veselo je pritrdil bolnik materi, in mati so začeli govoriti in praviti lepo zgodbo o prvem majniku:

»Hudi in strašni časi so bili takrat na zemlji. Vse veselje je umrlo in sama žalost je vladala povsod. — Solnce se je zažgnilo v temne oblake, burja in viharji so

razsajali; drevesa so žalostno povešala svoje veje, cvetke so nagnile svoje drobne glavice na žalostno zemljo in umrle, mile ptičke so odletele daleč, daleč, in z neba je padal dež kot solze. — Ljudje so bili vsi potrti, žalost in bridkost sta vladali v srcih. Otožno so pohajali ljudje okoli. Sklonjene glave, upala lica, vele roke. Glasne besede nisi slišal; le otožen šepet je razodeval žalost njih duš. In če si stopil okoli ljudi in jim pogledal v oči, si videl v očeh solze, ki so razodele bridko žalost njih src. — Res, solz dolina in bridkosti je bila zemlja tisti čas.

Vso to bridkost je pa gori na svojem bisernem prestolu videlo usmiljeno srce Matere Marije. Zbolela je materinsko srce nesreča ubogih ljudi in stopila je Mati s svojega prestola in odplula na zemljo, in nebeški angeli so jo spremljali...

Odsvit njene rajske lepote se je dotaknil gozda — drevesa so pognala novo zelenje in priklonila svoje veje nebeški Kraljici v pozdrav. — Dih njenih svetih besedi se je dotaknil slavčka, ki je žalostno sedel v svojem gnezdecu. Izletel je slavček, poletel za Devico in zapel sladko pesem, novo pesem, v raju porojeno... In vsa zemlja se je odevala v novo obleko, vse se je vzbujalo k novemu življenju.

Stopila je nebeška Gospa na vrt, in glej — kamor je stopila njena deviška noga, so pognale drobne, pisane cvetke, odprle svoje oči in pozdravile Gospo. — K tlom je sklanjala bela lilija svojo glavo — radost je umrla, solnce izgínilo, življenje umira — zato tudi lilija poveša nedolžno glavo. Pa je stopila k liliji nebeška Mati, njeni deviški prsti so se dotaknili nedolžnega cveta — in dvignila je glavo bela lilija, in njene deviške oči so pile lepoto rajske Device...

Solnce je videlo novo življenje, videlo nebeško Gospo, in razlilo tisoče svojih zlatih žarkov po svetu. In v solncu je zablestel svet ves prenovljen, ves preroben: pisana poljana se je zasmehljala, zeleni gozdi so zašepetali skrivnostno, ptičke so se dvignile k nebu in zapele — o, zapele tako lepo — rože so dvignile svoje glave k solncu. Novo življenje, novo življenje...

Nebeška Mati pa je stopila tudi med uboge in potrte ljudi. Iz svojega usmiljenega Srca je porosila nebeške

tolažbe v žalostna srca. In potolažila so se srca in občutila nebeško srečo. Dvignila so se proti nebu, in iz njih je zadonela pesem o novi sreči, novem življenju... Pa o njej, ki je vir nove sreče, novega življenja.

In začelo se je življenje, polno sreče, blaženosti, radosti — saj je nebeška Gospa blagoslavljala svet, saj je iz njenega Srca rosila radost po zemlji... Izginile so boleznin in nesreče — oko je videlo samo zlato radost in mlado cvetje. — Tak je bil prvi majnik...

Vsako leto se povrača majnik in njegova radost. Vsako leto zapusti Marija svoj nebeški prestol in pride med ljudi, da jim deli srečo in veselje...«

Mati so končali. —

Cvetko je zamišljeno zrl v mater in vprašal: »Ali bo Marija ozdravila tudi mene, kaj pravite, mamica?«

»Gotovo, gotovo, samo prositi jo moraš prav lepo. — Zdaj, ko bo ponoči prihajal majnik in pripeljal s seboj svojo Kraljico, zdaj se posebno lepo priporoči Mariji.«

* * *

Prišel je prvi dan zlatega maja. Ptiki so veselo prepevali, rožice so odpirale pisane čašice, na jasnem nebu je pa žarelo pomladno solnce — oj, žarelo tako lepó... Vse je pelo pozdrave Kraljici majniški...

Bolni Cvetko ni ućakal prvega majnika. Ponoči je izdihnil. — In ko je prvega maja zlato solnćeće zažarelo v sobico, je obsijalo njeĝa na mrtvaškem odru. Ležal je sredi pisanih rožic med belimi svećami. Bled je bil njegov obrazek, a na ustnih mu je igral rajski nasmeh... Ali je opolnoći zlati maj pripeljal svojo Kraljico mimo hišice, ali se je njeno nebeško oko srećalo z njegovim, da je z rajskim nasmehom zaspal?...

Ali pa so prišli nebeški angelci in ĝa povabili s seboj na rajske livade, da vidi rajski majnik in posluša nebeško ptićko — in se jim je Cvetko z blaženim nasmehom pridružil?...

Ali pa je ta njegov smehlaj odsev tiste blaženosti, ki jo v rajskem veselju ućivajo ćiste, nedolžne duše?...

Maj.

Prišel tvoj dan je, Mati mila!
 Veselja mi srce kipí
 in sto in sto pozdravov srčnih
 do tebe iz srca hití...

O, drobna ptička, daj mi pesem,
 o, daj mi pesem presladkó,
 da vredno počastim Devico,
 usmiljeno nebá Gospó!...

O, da je moje srce cvetka,
 ki majniški krasi oltar,
 da svoje mlado bi življenje
 dal tebi, Mati moja, v dar!

Poglej, o Mati, vroče želje,
 ki revno jih srce rodí,
 in sprejmi, sprejmi revno srce,
 ki vroče k tebi si želí...

J. S—ič.

Rebus.

Priobčil J. E. Bogomil.

Šaljivo vprašanje.

Zastavil L. Koželj.

Kaj nikoli ne jé, pa je vendar sito?

Rešitev in imena rešilcev v prih. listu.